

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 31/05-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. mája 2005 v senáte zloženom z predsedu Jána Mazáka a zo sudcov Alexandra Bröstla a Ľudmily Gajdošíkovej o sťažnosti J. Č., P., zastúpeného advokátom JUDr. J. S., Ž., ktorou namieta porušenie jeho základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva upraveného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prievidza v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 10/1999 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo J. Č. na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prievidza v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 10/1999 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Prievidza p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 10/1999 konal bez zbytočných prietáhov.

3. J. Č. p r i z n á v a finančné zadost'učinenie 40 000 Sk (slovom štyridsaťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Prievidza p o v i n n ý zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Prievidza j e p o v i n n ý J. Č. uhradiť trovy právneho zastúpenia 5 302 Sk (slovom päťtisícristodva slovenských korún) na účet jeho advokáta JUDr. J. S., Ž., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. januára 2005 doručená s'ťažnosť J. Č., P. (ďalej len „s'ťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. S., Ž., ktorou namieta porušenie jeho základných práv upravených v čl. 46 ods. 1 a 4 a v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva upraveného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) postupom Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 10/1999.

S'ťažovateľ vo svojej s'ťažnosti uviedol, že 22. januára 1999 doručil okresnému súdu žalobu o náhradu škody z dôvodu chorôb z povolania. Podľa vyjadrenia s'ťažovateľa okresný súd od doručenia žaloby, t. j. od 22. januára 1999, do 14. apríla 2000 vo veci nekonal. Dňa 14. apríla 2000 ho okresný súd vyzval, aby mu oznámil, či došlo k zhode so žalovaným alebo či trvá na podanej žalobe. Posledné pojednávanie vo veci sa konalo 26. júna 2001 a od tohto dňa okresný súd vo veci nekoná.

S'ťažovateľ sa dožaduje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. základné ľudské právo s'ťažovateľa: J. Č., trvale bytom P., plný invalidný dôchodca, na súdnu ochranu zakotvenú v Článku 46 ods. 1 a 4 ústavy a v Článku 6 ods. 1 dohovoru bolo porušené v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde v Prievidzi pod číslom 10 C 10/1999;

2. základné ľudské právo sťažovateľa: J. Č., trvale bytom P., plný invalidný dôchodca, na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zakotvené v Článku 48 ods. 2 ústavy a v Článku 6 ods. 1 dohovoru bolo porušené v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde v Prievidzi pod číslom 10 C 10/1999.

3. sťažovateľovi: J. Č., trvale bytom P., plný invalidný dôchodca, priznáva v zmysle článku 127 ods. 3 ústavy a ust. § 50 zákona primerané finančné zadosťučinenie vo výške jeden milión slovenských korún ako náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú sumu je povinný zaplatiť Okresný súd v Prievidzi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

4. Okresný súd v Prievidzi v zmysle ust. § 36 ods. 2 zákona sa zaväzuje zaplatiť sťažovateľovi: J. Č., trvale bytom P., plný invalidný dôchodca, trovy súdneho konania pred ústavným súdom v celkovej sume 5 302,00 Sk na účet splnomocneného advokáta: JUDr. J. S., Ž., vedený v peňažnom ústave VÚB, a. s., Bratislava, číslo účtu:... do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu. Súdne trovy pred ústavným súdom sú vypočítané podľa ust. vyhlášky č. 655/2004 Z. z. (ďalej len vyhláška) takto:

- a) podľa ust. § 11 ods. 2 vyhlášky odmena za jeden úkon je jedna šestina výpočtového základu (2 501,00 Sk plus paušál v sume 150,00 Sk = 2 651,00 Sk),
- b) podľa ust. § 1 ods. 3 vyhlášky výpočtovým základom je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka. Podľa oznámenia Štatistického úradu Slovenskej republiky bola priemerná mzda zamestnanca hospodárstva za 1. polrok 2004 vo výške 15 008,00 Sk,
- c) za dva úkony právnej pomoci (prevzatie prípadu vrátane prvej porady so sťažovateľom a príprava zastúpenia ako jeden úkon, napísanie sťažnosti ako druhý úkon) trovy právneho zastúpenia predstavuje suma 5 302,00 Sk.

5. Okresnému súdu v Prievidzi v súdnom konaní vedenom pod číslom 10 C 10/1999 v zmysle článku 127 ods. 2 druhej vety ústavy sa prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.“.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa, a pretože v časti namietajúcej porušenie jeho práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru nezistil dôvody na jej odmietnutie, prijal sťažnosť v tejto časti na ďalšie konanie. Vo zvyšnej časti sťažnosť odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval sťažovateľa a okresný súd, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie a okresný súd tiež na vyjadrenie k sťažnosti.

Sťažovateľ a okresný súd oznámili ústavnému súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Predsedníčka okresného súdu sa vyjadrila k sťažnosti sťažovateľa nasledovne:

„Skutková a právna zložitost' veci

Predmetnú vec charakterizuje skutková zložitost' sporu vychádzajúca z právnej povahy veci a to nároku navrhovateľa na náhradu škody za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti. V konaní je potrebné posúdiť zdravotný stav navrhovateľa, jeho zdravotnú spôsobilosť a vplyv troch chorôb z povolania, od ktorých navrhovateľ odvíja svoj nárok na náhradu škody na jeho celkovú pracovnú spôsobilosť. (...)

Navrhovateľ od 15. 7. 1997 uplatňuje nárok na náhradu škody za stratu na zárobku po skončení PN.

Skutkovú zložitost' predmetnej veci vidím v náročnosti zisťovať dôvody skončenia pracovného pomeru (má to dopad na základ nároku navrhovateľa), skúmať dôvody nezamestnanosti po skončení pracovného pomeru, dôvody, pre ktoré požiadal o zmenu starobného dôchodku na úrazový invalidný stavovský dôchodok, v akom pracovnom zaradení za trvania pracovného pomeru u odporcu pracoval.

Právnu zložitost' veci charakterizuje povaha tohto sporu a to nárok na náhradu za stratu na zárobku po skončení PN.

Odporca od samého počiatku sporu spochybňuje základ nároku, nevyjadruje sa k výške nároku, k ustáleniu rozhodného obdobia. Navrhovateľ pritom uplatňuje nároky takmer za 8 ročné obdobie. Z hľadiska právneho je dôležité posúdenie, či pokles zárobku

navrhovateľa, predovšetkým v dôsledku jeho preradenia na ľahšiu prácu je v príčinnej súvislosti s jeho chorobami z povolania, alebo v dôsledku iných príčin.

... základ nároku navrhovateľa bude možné ustáliť až po nariadenom znaleckom dokazovaní z odboru zdravotníctva, kde sa viacerými odbornými vyšetreniami bude zisťovať zdravotný stav navrhovateľa za viacročné časové obdobie.

V prípade, že základ nároku na náhradu škody na zdraví navrhovateľa by bol daný, vystupujú do popredia ďalšie právne zložitosti a to ustálenie rozhodného obdobia pre výpočet straty na zárobku, výpočet priemerného zárobku navrhovateľa v rozhodnom období, redukcia zárobku používaná do 1. 4. 2002, valorizácia priemerného zárobku rozhodného pre výpočet náhrady straty na zárobku.

... Osobitnú obtiažnosť spôsobuje aj vzhľadom na zmenu právnych predpisov zohľadňovanie príjmu poškodeného zamestnanca vo forme poberaného invalidného úrazového dôchodku.

... Vo všeobecnosti možno povedať, že spory o náhradu za stratu na zárobku po skončení PN a ich riešenie nie je v súdnej praxi ustálené vzhľadom na rôznorodosť situácií, ktoré nastávajú u poškodených zamestnancov. Existujúca právna úprava predovšetkým do 1. 1. 2004 spôsobovala v súdnej praxi rôzne výkladové problémy. Obtiažnosť spôsobuje aj skutočnosť, že navrhovateľ je poberateľom invalidného úrazového dôchodku a súčasne je nezamestnaný.

... Prehľad procesných úkonov vo veci

21. 1. 1999 – podal navrhovateľ návrh na začatie konania;

4. 2. 1999 – zaslanie návrhu na vyjadrenie odporcovi;

16. 6. 1999 – vytýčený termín pojednávania na 16. 7. 1999

16. 7. 1999 – odročené pojednávanie, lebo účastníci požiadali o poskytnutie 30-dňovej lehoty na mimosúdnu dohodu;

5. 4. 2000 – výzva právnemu zástupcovi navrhovateľa, aby oznámil, či došlo k mimosúdnej dohode;

14. 4. 2000 – urgovaný právny zástupca navrhovateľa o podanie informácie;

14. 6. 2000 – oznámenie zástupcu navrhovateľa, že trvá na návrhu;

14. 6. 2000 – vytýčený termín pojednávania na 15. 8. 2000;

15. 8. 2000 – oznamuje právny zástupca navrhovateľa, že sa nezúčastní pojednávania,

- pretože prestal vykonávať advokátsku prax, súčasne požiadal o odročenie pojednávania;*
- 15. 8. 2000 – pojednávanie odročené za účelom zvolenia si nového právneho zástupcu navrhovateľom;*
- 23. 11. 2000 – vytyčený termín pojednávania na 26. 1. 2001;*
- 26. 1. 2001 – uskutočnené pojednávanie, ktoré bolo odročené za účelom predloženia listinných dôkazov zo strany odporcu, o ktoré požiadal zástupca navrhovateľa;*
- 11. 5. 2001 – vytyčený ďalší termín pojednávania na 26. 6. 2001*
- 26. 6. 2001 – pojednávanie sa odročuje na žiadosť právneho zástupcu navrhovateľa, ktorý požiadal o jeho odročenie a uloženie lehoty 7 dní;*
- 3. 1. 2002 – opatrením predsedu súdu vec pridelená na vybavenie inej sudkyňi, keďže dovtedajšia vec vybavujúca sudkyňa bola dočasne pridelená na výkon funkcie sudcu na KS v Trenčíne;*
- 6. 5. 2002 – výzva právnemu zástupcovi navrhovateľa na špecifikáciu výšky nároku navrhovateľa a predloženia potrebných listinných dôkazov, taktiež vyzývaný odporca na predloženie príslušných listinných dôkazov, ďalej súd požiadal o zaslanie potrebných správ Sociálnu poisťovňu a úrad práce;*
- 11. 6. 2002 – právny zástupca navrhovateľa opätovne vyzývaný a urgovaný, aby vyčíslil, resp. špecifikoval nárok navrhovateľa na náhradu škody;*
- 15. 7. 2002 – opakovane vyzývaný právny zástupca navrhovateľa, aby vyčíslil výšku náhrady za stratu na zárobku po PN navrhovateľa, ktorú uplatňuje od 15. 7. 1997;*
- 25. 7. 2002 – oznamuje právny zástupca navrhovateľa, aby túto povinnosť súd uložil odporcovi – dôkazné bremeno je pritom na strane navrhovateľa;*
- 1. 10. 2002 – opatrením predsedu súdu vec po návrate zákonnej sudkyne z KS v Trenčíne pridelená na vybavenie;*
- 22. 9. 2003 – vec pridelená na vybavenie ďalšej sudkyňi, pretože prvá zákonná sudkyňa dňom 1. 9. 2003 prešla trvalo na KS v Trenčíne;*
- 7. 4. 2004 – bol vyzývaný odporca na predloženie mzdových listov navrhovateľa, na základe ktorých bol povinný právny zástupca navrhovateľa vyčísliť výšku jeho nároku,*

následne bol vyzvaný právny zástupca navrhovateľa, aby konečne vyčíslil nárok navrhovateľa;

27. 4. 2004 – oznámené právnenmu zástupcovi navrhovateľa, že sa v súdnom spise nachádzajú mzdové podklady na vyčíslenie nároku jeho klienta;

19. 5. 2004 – oznamuje právny zástupca navrhovateľa súdu, že podľa jeho názoru sú mzdové listy nie spôsobilé na to, aby mohol vypočítať výšku nároku navrhovateľa;

3. 11. 2004 – súd od odporcu zabezpečuje ďalšie mzdové listy podľa požiadavky právneho zástupcu navrhovateľa;

18. 11. 2004 – doručené súdu oznámenie od odporcu, že také listinné dôkazy – mzdové listy, ktoré žiada právny zástupca navrhovateľa nie je možné zabezpečiť, pretože mzdové listy pracovníkov, ktoré označil navrhovateľ nemá k dispozícii, keďže takí u neho nepracovali v období, ktoré označil právny zástupca navrhovateľa;

19. 11. 2004 – vyzvaný odporca, aby predložil tie mzdové listy, ktoré má k dispozícii;

8. 12. 2004 – doručené súdu oznámenie od odporcu, že požadované mzdové listy nemôžu predložiť;

Správanie navrhovateľa v súdnom konaní

Na celkovej dĺžke konania možno pripísať určitý podiel aj postupom navrhovateľa od podania návrhu na začatie konania až doposiaľ.

Navrhovateľ doteraz nevyčíslil predmet konania, výšku žiadanej náhrady škody, to znamená, že nepreukázal spôsob výpočtu uplatneného nároku, spôsob určenia rozhodného obdobia pre výpočet náhrady. Opakovane na žiadosť navrhovateľa bolo odročované pojednávanie z dôvodu mimosúdneho riešenia veci. Opakovane žiadal, aby súd zabezpečil pre neho listinné dôkazy, ktoré bol povinný označiť a doložiť súdu on. Podstatnou náležitosťou návrhu na začatie konania je presné vymedzenie predmetu konania, v tomto konkrétnom prípade, vyčíslenia výšky nároku. Právny zástupca navrhovateľa tak doteraz neurobil. Pritom neexistovala žiadna prekážka, aby si podklady zabezpečil od odporcu. Odporca je organizáciou, ktorá v obdobných sporoch je žalovanou, má skúsenosti s touto problematikou a je ochotná poskytnúť súčinnosť poškodeným zamestnancom. Právny zástupca navrhovateľa však ponecháva výpočet výšky nároku jeho klienta, zabezpečenia

všetkých listinných dôkazov na súd. Súd takúto povinnosť nemá, pretože vyčíslenie výšky nároku v návrhu na začatie konania je dôležité pre posúdenie úspešnosti účastníka v konaní a s tým spojený výrok o náhrade trov konania.

Postup okresného súdu a prietahy v konaní

Postup súdu v predmetnej veci je ovplyvnený právnou povahou uplatneného nároku a nečinnosťou právneho zástupcu navrhovateľa, ktorý tým bráni vykonaniu ďalšieho dokazovania zameraného na určenie, či základ nároku je vôbec daný, príp. či výška tohto nároku zodpovedá príslušným právnym predpisom. Pre úplnosť považujem za potrebné uviesť, že z občiansko-právnej agendy Okresného súdu v Prievidzi najmenej 30 % predstavuje agenda pracovno-právna, z ktorej je prevažná časť zastúpená konaniami o nárokoch na náhradu škody na zdraví.

Vzhľadom na vyššie uvedené prietahy v predmetnom sporovom konaní podľa môjho názoru nemožno hodnotiť ako zbytočné.“.

Ústavný súd zistil zo spisu v zásade rovnaké skutočnosti o procesných úkonoch, ako boli uvedené vo vyjadrení predsedníčky okresného súdu.

II.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov...“.

Sťažovateľ zároveň namietal porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru, podľa ktorého „Každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...“.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ (II. ÚS 61/98), pričom „tento účel možno zásadne

dosiahnuť právoplatným... rozhodnutím. Nepostačuje, že štátny orgán vo veci koná“ (II. ÚS 26/95). K vytvoreniu stavu právnej istoty preto dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom ustanoveným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prier'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 70/98, II. ÚS 74/97, II. ÚS 813/00) zohľadňuje tri kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria súd považuje aj povahu prejednávanej veci.

Preskúmaním doterajšieho konania pred okresným súdom ústavný súd zistil tieto skutočnosti:

1. Predmetom namietaného konania je nárok na náhradu za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti. Podľa názoru ústavného súdu ide o vec, ktorá tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov, na čo vlastne poukázala aj predsedníčka okresného súdu. Súčasne však ústavný súd konštatuje, že v danom prípade je vec právne zložitá v súvislosti so zmenou právnych predpisov upravujúcich zohľadňovanie príjmu poškodeného zamestnanca vo forme poberania invalidného úrazového dôchodku.

Čo sa týka skutkovej zložitosti veci, tú ústavný súd pri svojom rozhodovaní zohľadnil v súvislosti s potrebou nariadenia znaleckého dokazovania vyšetrením zdravotného stavu sťažovateľa za viacročné časové obdobie.

Súčasťou hodnotenia podľa prvého kritéria je aj povaha veci. Ústavný súd v tejto súvislosti dospel k záveru, že povaha veci spočíva v tom, že má ísť o zabezpečenie určitého sociálneho statusu sťažovateľa v súvislosti so stratou na jeho zárobku spôsobenou chorobami z povolania, a preto si vyžaduje mimoriadne citlivý a pritom aktívny prístup pri rozhodovaní.

2. Správanie sťažovateľa, resp. jeho právneho zástupcu podľa názoru ústavného súdu prispelo k celkovej dĺžke konania najmä z dôvodu odročovania pojednávania, ako aj dopĺňania návrhu v časti vyčíslenia výšky náhrady straty na zárobku. Ústavný súd však konštatuje, že osemročná dĺžka konania nebola spôsobená len správaním sťažovateľa, resp. jeho právneho zástupcu a nemôže preto ísť len na jeho vrub.

3. Napokon ústavný súd hodnotil aj postup okresného súdu. Konštatuje, že okresný súd nebol vo veci nečinný, avšak jeho procesné úkony nesmerovali dostatočne efektívne k rozhodovaniu vo veci samej. Okresný súd po ôsmich rokoch nemá dostatok podkladov pre rozhodnutie vo veci samej a ani ešte nebolo nariadené znalecké dokazovanie za účelom zisťovania a zhodnotenia zdravotného stavu sťažovateľa za viacročné časové obdobie. Rovnako striedanie sa zákonných sudkýň malo za následok určité obdobie nečinnosti (napr. okresný súd po odročení pojednávania 16. júla 1999 na 30 dní za účelom možného uzavretia mimosúdnej dohody až po deviatich mesiacoch vyzýval sťažovateľa, aby oznámil, či došlo k mimosúdnej dohode, ročná nečinnosť okresného súdu od 1. októbra 2002 do 22. septembra 2003 v súvislosti so zmenou zákonných sudkýň).

Všetky tieto skutočnosti viedli ústavný súd k záveru, že v označenom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, ktoré mali za následok porušenie základného práva sťažovateľa upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva upraveného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva alebo slobody došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo alebo slobodu porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

Pretože namietané konanie nebolo do času rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti ešte právoplatne skončené, ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 10/1999 v ďalšom období konal bez zbytočných prietáhov.

V nadväznosti na to, že ústavný súd rozhodol o tom, že bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru zaoberal sa aj žiadosťou sťažovateľa o priznanie finančného zadosťučinenia podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Aj keď ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v konaní sp. zn. 10 C 10/1999 konal bez zbytočných prietáhov, nepovažoval vzhľadom na okolnosti prípadu uplatnenie tejto svojej právomoci za dostatočné na to, aby sa dosiahla vo veci účinná náprava, a preto rozhodol aj o žiadosti sťažovateľa priznať mu primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ žiadal, aby mu bolo priznané finančné zadosťučinenie jeden milión Sk z dôvodu dlhotrvajúceho stavu právnej neistoty, a tým spôsobenej ujmy. Vzhľadom na okolnosti prípadu, podiel sťažovateľa na celkovej dĺžke konania, ako aj vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania, v ktorom došlo k zbytočným prietahom v konaní, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade suma 40 000 Sk zodpovedá primeranému finančnému zadosťučineniu sťažovateľa za ujmu, ktorú utrpel.

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal ústavný súd zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa riadil úvahou, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je síce zmiernenie nemajetkovej ujmy, avšak nie aj prípadná náhrada škody.

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o náhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním advokátom JUDr. J. S. v konaní pred ústavným súdom. Sťažovateľ ich vyčíslil sumou 5 302 Sk (slovom päťtisícristodva slovenských korún) spolu za dva úkony

právnej pomoci podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (vypočítanou ako jedna šestina zo základu nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2004 vo výške 15 008 Sk, t. j. 2-krát 2501 Sk a 3 - krát 150 Sk režijný paušál, pretože išlo o úkony urobené v roku 2005).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. mája 2005